

XVII.

БОРЪ.

Ein Fichtenbaum steht einsam
Im Norden auf kahler Höh.

Heine.

На връха на Рила стърчи боръ изсъхналъ,
Отъ молния нѣвга убитъ,
Самичкѣкъ, забравенъ на голата чука,
За сичкитѣ вихри отеритъ. . .

И борътъ отдавна мълчи и мрътвѣе,
За нищо не мисли, не жали:
Не чака ни слънце, ни пролѣтъ, ни птички,
Не хае той бури и хали. . .

XVIII.

НОЩЬ ВЪ ГОРАТА.

Мракъ. Сѣнки. Глухо. Тайнственностъ дълбока.
Вървж подъ тъменъ сводъ. Видѣнья странни
Въ нощта се мѣркатъ. Пштя — на посока —
Оставямъ го на коня си разбрани.

Мълчанье страшно — повече отъ мрака.
Ни клонъ заскрѣзва, нито шумка пада;
Лѣсътъ нѣмѣй зловѣщо, бди и чака,
Катъ разбойникъ нощенъ вѣвъ засада.

Вървж въ тъма, умисленъ и тѣжовенъ.
Въ усамотенье страшно се усѣщамъ;
Самичкѣкъ азъ схмѣ и въ шума свѣтовенъ,
Душа менъ родна, ближна тамъ не срѣщамъ!

И тихо, тѣжно мърдамъ изъ букака,
Та нѣма що да бързамъ въ мраковетѣ: